

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **A. H.**
státní příslušnost Pákistánská islámská republika
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty
234
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 14. 7. 2021 č. j. OAM-82/LE-VL12-VL13-PS-2021, o
zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR se **zrušuje** a věc se mu vrací
k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Bártý se určuje částkou 6.800 Kč, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 14. 7. 2021, č. j. OAM-82/LE-VL12-VL13-PS-2021 byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a podle odst. 5 téhož ustanovení byla stanovena doba trvání tohoto zajištění do 29. 10. 2021. Žalovaný vzal za prokázáno, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalobcem podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoli žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Tuto žádost podal až tehdy, když byl Policií ČR zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění a jeho jednání je proto naprosto účelové. Podle názoru žalovaného by v jeho případě nebylo účinné uplatnění zvláštního opatření podle ust. § 47 zákona o azylu.
2. Žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu doručenou zdejšímu soudu dne 17. 8. 2021. Tuto žalobu nijak neodůvodnil a požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů. Usnesením ze dne 19. 8. 2021, č. j. 18 Az 34/2021-13 Krajský soud v Ostravě jeho žádosti vyhověl a zároveň ustanoveného advokáta vyzval k doplnění žaloby. Podáním ze dne 25. 8. 2021 ustanovený právní zástupce žalobce odůvodnil žalobu tím, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření ve smyslu ust. § 47 zákona o azylu. Poukázal na článek 15 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, podle které by zajištění žadatele o mezinárodní ochranu mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění. Tento princip se promítá do právní úpravy využití zvláštních opatření zakotvené v ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu, dle kterého může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účelně uplatnit zvláštní opatření. Nemožnost použití těchto zvláštních opatření je žalovaný povinen přesvědčivě, odůvodnit a vypořádat se se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie; této povinnosti však žalovaný v daném případě nedostál, když nemožnost použití zvláštních opatření odůvodnil účelovostí žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Nedostatečným odůvodněním se žalovaný dopustil porušení ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí je zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, a proto navrhoval, aby bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

3. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2021, č. j. OAM-82/LE-VL12-VL13-PS-2021 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného a poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodnutí žalovaným (ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
4. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázány následující skutečnosti:
 - dne 7. 7. 2021 vydala Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly pátrání a eskort rozhodnutí č. j. KRPP-82161-3/ČJ-2021-030022, jímž žalobce zajistil za účelem správního vyhoštění. Z protokolu o výslechu žalobce jakožto účastníka správního řízení ze dne 7. 7. 2021, krajský soud zjistil, že žalobce byl kontrolován dne 5. 7. 2021 německou policií na dálnici A6, kdy bylo zjištěno, že není oprávněn k pobytu ve Spolkové republice Německo, kam vstoupil neoprávněně z České republiky. Byl proto dne 6. 7. 2021 předán v rámci readmisní dohody zpět do České republiky. Jelikož bylo zjištěno, že není oprávněn k pobytu na území České republiky a pobývá zde bez platného cestovního dokladu, byl téhož dne zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d), odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů. Při výslechu žalobce uvedl, že z Pákistánu odcestoval asi před 3 měsíci, někdy v dubnu 2021. Cestovní pas ponechal doma v Pákistánu a celou dobu cestoval bez cestovního dokladu nejdříve do Íránu, poté do Turecka a následně do Řecka a Rumunska. V Rumunsku potkal jednoho muže, asi indické národnosti, jemuž sdělil, že chce do Německa a ten mu zařídil taxík. Žalobce mu zaplatil 1.500 euro a druhý den, tj. 4. 7. 2021, odjeli tímto taxíkem společně s dalšími dvěma osobami směrem do Německa. Dne 5. 7. 2021 je kontrolovala německá policie, která je všechny zadržela, sepsala s nimi výslechy a poté obdrželi vyhoštění z Německa na dobu dvou let. Žalobce a ostatní osoby byli předáni České policii. Žalobce uvedl, že v České republice nikoho nemá, toliko zde projížděl. K dotazu, z jakého důvodu odcestoval z Pákistánu, uvedl, že tam učil v církevní škole „M.a“, kam chodili Mudžahidové, kteří po něm chtěli, aby s nimi bojoval za osvobození Kašmíru proti indické okupaci. Toto žalobce odmítl a oni mu vyhrožovali, že pokud se k nim nepřidá, tak jej zabijí. Odešel proto ze školy, avšak dotyční mu opět vyhrožovali a požadovali po něm, aby se k nim přidal. Proto Pákistán musel opustit. V Pákistánu žije jeho matka a sourozenci; žalobce chce však zůstat v České republice a požádat zde o azyl a poté zde pracovat;
 - dne 13. 7. 2021 podal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty žádost o udělení mezinárodní ochrany.
5. Žalobou napadeným rozhodnutím byl tedy žalobce zajištěn podle ust. § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, dle něhož ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody

se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání, nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

6. Podstatným a jediným žalobním bodem vzneseným v doplnění žaloby učiněném právním zástupcem žalobce v jeho podání ze dne 25. 8. 2021 byla námitka, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštního opatření žalobci podle ust. § 47 zákona o azylu.
7. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutí ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany
 - a) zdržovat se v bytovém středisku určeném ministerstvem
 - b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
8. Podle odst. 2 téhož ustanovení ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, a je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
9. Dosavadní judikatura správních soudů zdůrazňuje, že zajištění podle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky, tak i zajištění podle zákona o azylu představuje krajní prostředek, jehož následkem je omezení či zbavení osobní svobody cizince; jde tedy o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a osobní svobodu, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladný s ústavním pořádkem (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS, rozsudek téhož soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, č. 2129/2010 Sb. NSS, nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. PL US 10/08, č. 229/2009 Sb.). Rozhodnutí o zajištění je vázáno na podmínku, že není možné účinně uplatnit zvláštní opatření podle výše citovaného ust. § 47 zákona o azylu. Obdobně směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU v článku 8 odst. 2 uvádí, že členské státy mohou zajistit žadatele o azyl pouze v případě nutnosti, kdy nelze účinně uplatnit mírnější donucovací opatření.
10. V daném případě odůvodnil žalovaný nepoužití zvláštních opatření následovně: „Z postupu jmenovaného je zároveň dle správního orgánu zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a že nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by jmenovaný náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. Správní orgán v této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu v Brně, který například ve svém rozsudku č. j. 1 Azs 349/2016 konstatoval, že účelem zvláštního opatření není pouze

zajistit účel žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě jmenovaného svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu ČR i jemu uložených povinností, ale také zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné“.

11. Z uvedeného odůvodnění není zřejmé, v čem vlastně žalovaný spatřuje důvody neúčinnosti použití zvláštních opatření, když jen obecně odkazuje na „postup jmenovaného a zároveň názor správního orgánu“; v této části je proto odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelné je rovněž v té části, kdy žalovaný neúčinnost zvláštních opatření odůvodňuje žalobcovým vědomým nerespektováním právního řádu České republiky. Žalobce nepochybně porušil zákon č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky tím, že poté, kdy byl předán německou policií dne 6. 7. 2021 z Německa zpět do České republiky, pobýval zde bez platného oprávnění k pobytu a bez platného cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn, v důsledku čehož policie ČR vydala dne 7. 7. 2021 oznámení o zahájení správního řízení ve věci jeho správního vyhoštění. Rozhodnutím ze dne 7. 7. 2021 tedy v následující den po jeho předání zpět do České republiky, byl žalobce zajištěn podle zákona o pobytu cizinců. Po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 13. 7. 2021 byl pak žalobce zajištěn žalobou napadeným rozhodnutím. Z jeho „pobytové historie“ není tedy seznatelné, jaké jemu uložené povinnosti nerespektoval, pakliže žalovaný z této pobytové historie žalobce dovodil, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, přitom tuto žádost podal až po zajištění, tedy po té, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Pakliže toto jednání žalobce hodnotil žalovaný jako zcela účelové, odůvodnil tím v podstatě žalobcovo zajištění podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, čímž ovšem dostatečně nezdůvodnil nemožnost použití mírnějších prostředků, než je toto zajištění, tedy právě použití zvláštních opatření podle § 47 téhož zákona.
12. Krajský soud ze shora uvedených důvodů napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti jeho odůvodnění zrušil a věc žalovanému vrátil podle odst. 4 téhož ustanovení k dalšímu řízení. Při svém novém rozhodování bude muset žalovaný přezkoumatelným způsobem vysvětlit, z jakých důvodů nelze v případě žalobce použít zvláštních opatření ve smyslu ust. § 47 zákona o azylu.
13. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť v řízení úspěšnému žalobci žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).
14. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za jeho zastupování v rozsahu dvou úkonů právní služby po 3.100 Kč a 2 režijních paušálů po 300 Kč, celkem

[Zadejte text.]

tedy 6.800 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 15. 9. 2021

JUDr. Petr Indráček
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje